

РЕШЕНИЕ

№ 7547

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Младен Семов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8889** по описа за **2023** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по кас.жалба на Е. В. П. от [населено място] с проц.представител адв. Д.Х. против Решение №3301/10.07.23г на СРС, НО, 96ти състав, по нахд № 5714/23г, с което е потвърдено НП № F695822/14.03.23г на Директор на офис „К. село“ при ТД на НАП-С., с което на касаторката са наложени две отделни адм.наказания „глоба“ на осн. чл.80 ал.1 от ЗДДФЛ- за неподадени в срок ГДД по ЗДДФЛ за 2020г и 2021г.

В кас.жалба се твърди, че наложените глоби в общ размер на 180лв са прекомерни, като НП е издадено за две нарушения, установен с 1бр. общ АУАН. При определяне на размера на глобите е взет предвид само периодът на закъснение при подаване на двете декларации, но не и липсата на настъпили вредни последици и че нарушенията се дължат на незнание.Няма значение какъв е периодът на закъснението, защото лицето не знае за задължението си и докато органът не го уведоми за закъснението и изобщо за задължението му да подаде декларации, е налице бездействие на органа и липса на умисъл у лицето.Просрочието следва да се изчислява от датата на АУАН, когато лицето вече знае, че има неизпълнено задължение.Лицето е платило дължимия данък за двете години авансово, а органът 2 години не го уведомява, че няма подадени декларации за платеното.Няма настъпили вреди за фиска, липсва и умисъл за нарушение, а платеният данък е малки суми/общо 103.50лв за двете години/.Моли се

за отмяна на Решението на СРС и на НП- поради маловажност по чл.28 от ЗАНН и поради прекомерност на наложеното наказание.В съд.заседание адв. Х. поддържа жалбата и сочи, че нарушенията са отстранени в деня на установяването им, а ответникът знае, че наказаното лице е самотна майка с доход 1000лв. Претендира се адв.хonorар в мин.размер.

Ответникът Директор на офис „К. село“ при ТД на НАП-С. не се явява или представлява в съд.заседание, в писмени бележки на юрк.П. се сочи, че нарушенията са безспорно доказани и не се оспорва извършването им, а закъсненията в подаването на двете декларации са много големи и не е налице маловажност по чл.28 от ЗАНН.Решението на СРС и НП са законосъобразни и правилни, а жалбата е неоснователна. Претендира се юрк.възнаграждение.

Прокурорът изразява становище за основателност на жалбата и незаконосъобразност на решението.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

За валидността, допустимостта и мат.законосъобразност на въззивното решение К..състав следи и служебно/и при липсата на конкретни възражения в тази връзка/, а за допуснати от РС проц.нарушения и за явна несправедливост на наложеното наказание-само ако има такива възражения/има възражение за явна несправедливост на наложеното наказание/.

Касационната инстанция не е съдебна инстанция, която непосредствено събира, проверява и анализира доказателствените материали. Затова тя не може да установява нови фактически положения, различни от включените в предмета на доказване факти и обстоятелства, приети за установени от въззивната инстанция. Касационният съд само контролира правилното приложение на материалния и процесуалния закон, поради което не може да подменя вътрешното убеждение на инстанциите по същество, на които е възложено да обсъждат резултатите от проведеното съдебно следствие.

К..състав намира решението на СРС за валидно и допустимо, както и за мат.законосъобразно, по следните съображения:

СРС се е произнесъл при правилно и безспорна установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. Правилно е установено, че НП е проц. и мат.законосъобразно, издадено в срок и от компетентен орган, като правото на защита на лицето не е нарушено. Всъщност спор между страните по фактите няма, касаторката не оспорва, че е подала двете дължими декларации с голямо закъснение. Видно от доказателствата, дължимата ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020г /със срок за подаване 05.05.21г-раб.ден/, е подадена на 09.02.23г /със 645дни закъснение/- непосредствено след съставяне на АУАН на 09.02.23г, а дължимата ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021г /със срок за подаване 03.05.21г-раб.ден/, е подадена на 09.02.23г /със 282 дни закъснение/- непосредствено след съставяне на АУАН на 09.02.23г. за първото нарушение е наложена глоба в размер на 100лв, а за второто- в размер на 80лв, при предвиден в чл.80 ал.1 от ЗДФФЛ размер - до 500лв. Не е налице

повторност при второто нарушение, доколкото няма влязло в сила НП по отношение на първото нарушение/двете нарушения са в 1бр. НП/.

К.състав намира всички доводи на касаторката за несъстоятелни. Незнанието на задължението и на закона като цяло не води до извод за липсата на извършено нарушение, а само до извод, че липсва пряк умисъл за извършване на нарушението. Органът няма задължение да „подсеца“ лицата да изпълнят нормативно разписаните си задължения, като периодът на забава не се изчислява от датата на установяване на нарушението с АУАН, а от датата на извършването му. В случая нарушенията са извършени чрез бездействие, което е продължило до момента, когато е съставен АУАН. Нарушенията са формални, като за наличието им е без значение какъв всъщност е размерът на дължимия данък, дали е платен, дали задълженото лице има ниски доходи, дали е самотна майка, дали е настъпила вреда за фиска. Тези аргументи са относими при преценката на размера на наказанието по чл.27 от ЗАНН, като органът реално ги е взел предвид - при законов размер на глобата до 500лв, са наложени глоби съответно - 100лв за първото нарушение/отстранено с по-голямо закъснение/ и 80лв за второто нарушение/отстранено 9 месеца след извършването му/. Аргументите на касаторката имат отношение към размера на наказанието, а не към преценката има или няма извършено нарушение. Нарушенията са извършени безспорно, като са отстранени доброволно - с голямо закъснение. Размерите на наложените наказания не се явяват явно несправедливи, както твърди касаторката. Наложените размери съответстват на критериите по чл. 27 ал.2 и ал.3 от ЗАНН, като смекчаващите отговорността обстоятелства са отчетени от органа.

Нарушенията не са и маловажни по см. на чл.28 от ЗАНН, доколкото те самите и самата касаторка не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност от всички останали. СРС и АНО са извършили преценка за маловажност и тя е правилна. По делото няма доказателства за твърдението на касаторката, че е самотна майка. Закъснението в подаването на двете декларации е много голямо, като е видно от доказателствата, че за предходни на процесните две години - тя е подавала декларации и е наясно с процедурата. Няма доказателства, които да обосноват прилагането на чл.28 от З.

Водим от горното, К.състав намира жалбата за неоснователна, а Решението за правилно и законосъобразно.

На ответника следва да се присъдят разноски в мин.размер от 80лв съгл. НЗПП.

Водим от горното и на осн. чл.221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3301/10.07.23г на СРС, НО, 96ти състав, по нахд № 5714/23г.

ОСЪЖДА Е. В. П. от [населено място] да заплати на НАП сумата от 80лв разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: